

Č. 12.338.

Policejní věci: Pořádání veřejných představení kinematografických jinou osobou než majitelem licence je trestné podle min. nař. č. 198/1857 ř. z.

(Nález z 19. března 1936 č. 11.307/36.)

V ě c: Svaz sokolských a jiných biografů, nákupní, výrobní, půjčovní a úvěrní družstvo, zaps. spol. s r. o., a Dr. Vladimír F. v Praze (adv. Dr. Alois Petrův z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 29. srpna 1933 o zákazu pořádati veřejná představení kinematografická a o policejním přestupku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem policejního ředitelství v Praze z 23. června 1933 byl Dr. Vladimír F. jako předseda »Svazu sokolských a jiných biografů« v Praze uznán vinným přestupkem § 1 nař. z 18. září 1912 č. 191 ř. z. a byl podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. odsouzen k pokutě 200 Kč, pro případ nedobytnosti k 48hodinnému vězení.

Výměrem policejního ředitelství v Praze z 23. června 1933 bylo Dru Vladimíru F. jako předsedovi a plnomocnému zástupci »Svazu sokolských a jiných biografů« v Praze zakázáno provozovati biografická představení v biografu »Na Slovanech« v Praze II., čp. 1396. Ve výměru se uvádí, že držitelem biografické licence pro tento podnik jest »Klub pensionovaných sólistů Národního divadla« v Praze, že jedině tato korporace ku provozování biografických představení v uvedeném místě jest oprávněna, a to ve smyslu výslovného ustanovení § 1 min. nař. z 18. září 1912 č. 191 ř. z. »Svaz sokolských a jiných biografů«, jemuž potřebné oprávnění zemským úřadem v Praze jako jedině kompetentním k udělování biografických licencí v Čechách uděleno nebylo, provozuje tudíž biografická představení v biografu »Na Slovanech« bez povolení a tedy neoprávněně.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, vysloviv, že skutková podstata přestupku kladeného za vinu Dru Vladimíru F. je prokázána výpověďmi Růženy M., Emila F., jakož i vlastním prohlášením Dra Vladimíra F. z 22. června 1933. Námitku, že není-li dohoda uzavřená mezi »Klubem pensionovaných sólistů Národního divadla« v Praze a »Svazem sokolských a jiných biografů« se stanoviska správních úřadů platná, dopustil se nedovoleného činu majitel licence a nikoliv Dr. Vladimír F., označil žal. úřad za bezpodstatnou, protože jmenovaný nebyl potrestán pro přestoupení § 9 min. nař. č. 191/1912 ř. z., t. j. pro zakázaný tam pronájem provozu kinematografické licence, nýbrž pro přestoupení § 1 odst. 1 a 2 cit. min. nař., t. j. proto, že provozoval kinematografická veřejná představení v Praze II. bez potřebné licence. Soukromoprávní dohoda mezi majitelem licence a »Svazem sokolských a jiných biografů« v Praze nemůže podle názoru žal. úřadu nic změnit na ustanovení cit. min. nařízení a je proto pro právní posouzení věci s hlediska veřejného práva bezvýznamnou. Dalšímu odvolání ze současného výměru policejního ředitelství v Praze,

kterým bylo Dru Vladimíru F. jako předsedovi »Svazu sokolských a jiných biografů« v Praze zakázáno další provozování biografických představení ve jmenovaném podniku, žal. úřad rovněž nevyhověl, ježto tento zákaz je v plné shodě s předpisem § 1 min. nař. č. 191/1912 ř. z.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutím byly potvrzeny dva výroky policejního ředitelství v Praze z 23. června 1933:

1. trestní nález, kterým byl Dr. Vladimír F. jako předseda »Svazu sokolských a jiných biografů« v Praze uznán vinným přestupkem § 1 min. nař. č. 191/1912 ř. z. a odsouzen k pokutě 200 Kč, pro případ nedobytnosti k 48hodinnému vězení, a

2. výměr, kterým bylo Dru Vladimíru F. jako předsedovi a plnomocnému zástupci »Svazu sokolských a jiných biografů« v Praze zakázáno provozovati biografická představení v biografu »Na Slovanech« v Praze II. čp. 1396.

Jak plyne z obsahu zmíněného trestního nálezu, byl peněžitý trest a náhradní trest vězení uložen Dru Vladimíru F., takže jen jeho se tento trestní nález týká. Tvrdí-li se ve stížnosti, že i výrokem týkajícím se tohoto trestního nálezu bylo zasaženo do práv »Svazu sokolských a jiných biografů«, přehlíží se zmíněný obsah trestního nálezu úřadu I. stolice, který byl nař. rozhodnutím potvrzen. Lze tudíž jednati o stížnosti napadající potvrzení trestního nálezu jen, pokud jest podána Drem Vladimírem F.

Proti výroku nař. rozhodnutí, jímž byl potvrzen trestní nález policejního ředitelství v Praze, čelí předem výtká, že min. nař. č. 191/1912 ř. z. mimo ustanovení § 9, správně 26, kde se hrozí trestem odnětí licence majiteli licence, nemá ustanovení o tom, kdo se dopouští přestupku proti tomuto nařízení a jak má býti trestán. Je pravda, že uvedené min. nařízení zvláštní trestní sankce neobsahuje; než trest byl Dru Vladimíru F. uložen na základě min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z., podle kterého všechna jednání a opominutí, která podle platných zákonů nebo nařízení vydaných úřady v oboru jejich působnosti jsou prohlášena všeobecně za trestná nebo z policejních nebo jiných veřejných ohledů za protiprávní, aniž v předpisech o tom vydaných je na ně stanoven určitý trest, jest potrestati peněžitým trestem od 2 do 200 Kč nebo vězením od 6 hodin do 14 dnů, pokud nelze na ně použití všeobecného zákona trestního. V § 1 min. nař. č. 191/1912 ř. z., pro jehož přestoupení byl stl potrestán, se ustanovuje, že pořádati veřejná představení kinematografická dovoluje se podle stávajících předpisů toliko na základě úřední licence a že licence opravňuje k provozování toliko majitele licence v licenční listině uvedeného a nemůže ani mezi živými, ani posloupností dědickou na jiné osoby býti převedena. Z tohoto ustanovení jest zřejmo, že veřejná představení kinematografická smí pořádati jen ten, komu byla k tomu udělena úřední licence, nikdo jiný. Tím je však zároveň řečeno, že pořádání veřejných představení kinematografických jinou osobou než majitelem licence jest protiprávní. Na takové jednání dopadá však trestní sankce min. nař. č. 198/1857 ř. z. Stížnost, jež existenci takové trestní sankce popírá, jest neodůvodněna.

Jak proti výroku, kterým byl potvrzen trestní nález úřadu I. stolice, tak proti výroku, jímž byl potvrzen zákaz dalšího provozování kinematografických představení »Svazem sokolských a jiných biografů« v Praze, jsou namířeny námitky, ve kterých se tvrdí, že biografická představení pořádaná jmenovaným »Svazem« nelze označiti za provozování bez povolení, a tedy neoprávněně, neboť se konala na základě dohody s majitelem licence »Klubem pensionovaných sólistů Národního divadla« v Praze. Nešlo o provozování pokoutní, kde vůbec licence není a úřady o tom nevědí, nýbrž představení se konala ve způsobilých místnostech, pro něž také skutečně licence udělena byla.

Nss toto stanovisko stížnosti nesdílí. Bylo již poukázáno na ustanovení § 1 min. nař. č. 191/1912 ř. z., z něhož je jasně patrné, že veřejná představení kinematografická smí pořádati jen ten, komu byla udělena úřední licence, a že toto povolení jest oprávněním osobním na jiného nepřevoditelným. V konkrétním případě není sporu o tom, že licence pro místnosti v Praze »Na Slovanech« byla udělena »Klubu pensionovaných sólistů Národního divadla« v Praze, směl tedy jen tento spolek pořádati představení v uvedených místnostech a nikdo jiný, tedy ani »Svaz sokolských a jiných biografů« v Praze. Když tento »Svaz« přes to veřejná kinematografická představení v biografu »Na Slovanech« pořádal a bylo mu to zakázáno a jeho statutární zástupce byl za to potrestán, nelze důvodně tvrditi, že žal. úřad porušil zákon, když uvedený zákaz a trestní nález potvrdil. Na věci nemůže nic změnit, že »Svaz« provozoval zmíněná představení na základě dohody uzavřené s majitelem licence, neboť — jak správně vyslovil žal. úřad v nař. rozhodnutí — tato soukromoprávní dohoda nemůže nic měnit na ustanovení cit. min. nařízení a je proto pro právní posouzení věci s hlediska veřejného práva bez významu.

Námitka, že je vadou řízení, že se úřady nezabývaly dohodou mezi »Svazem sokolských a jiných biografů« a »Klubem pensionovaných sólistů Národního divadla« z 10. prosince 1929, jejíž právní platnost byla uznána soudem, jest vyvrácena obsahem nař. rozhodnutí, který byl právě reprodukován a z něhož jest zřejmo, že se žal. úřad otázkou zmíněné dohody zabýval, shledal ji však pro právní posouzení věci bezvýznamnou.

Č. 12.339.

Živnostenské právo: I. * Způsobilost služebního vysvědčení ve smyslu § 13 a) odst. 2 živn. řádu tvořiti průkaz o odbyté služební době v živnosti obchodní není podmíněna jeho potvrzením živnostenským společenstvem. — II. Ustanovení § 14 živn. řádu, který požaduje, aby pracovní vysvědčení při živnostech řemeslných bylo potvrzeno živnostenským společenstvem, nelze rozšiřovati na služební vysvědčení podle § 13 a) odst. 2 živn. řádu.

(Nález z 20. března 1936 č. 11.564/36.)